

Arrest

nr. 212 881 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 september 2016 een eerste aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Italiaanse echtgenote (bijlage 19ter).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 22 december 2016 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoeker diende op 28 maart 2017 nogmaals een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Italiaanse echtgenote (bijlage 19ter).

1.4. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen trof op 18 september 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Verzoeker diende op 17 oktober 2017 nogmaals een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Italiaanse echtgenote (bijlage 19ter).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 april 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 17 april 2018 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/10/2017 werd ingediend door:

Naam: D.(...)

Voornamen: M.(...) A.(...)

Nationaliteit: Angola

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene kan geen toepassing genieten van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Gezien betrokkene als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet dient voor te leggen. In artikel 41, tweede lid is daarover opgenomen dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...). ' In het desbetreffende artikel 2 van de wet van 15.12.1980 staat dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...)

Bij de aanvraag legt betrokkene een niet- geldig paspoort voor dewelke volgens de analyse van de federale politie dd. 26/10/2017 is vervalst.

Overeenkomstig het principe 'fraus omnia corrumpit' kan de aanvraag niet tot het verblijfsrecht leiden, ongeacht alle andere bewijsdocumenten die werden voorgelegd.

Gezien deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden Ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing en het volgende wenst op te merken:

a) Aangaande 'fraus omnia corrumpit'

In de beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Bij de aanvraag legt betrokkene een niet-geldig paspoort voor dewelke volgens de analyse van de federale politie d.d. 26.10.2017 is vervalst.

Overeenkomstig het principe "fraus omnia corrumpit" kan de aanvraag niet tot het verblijfsrecht leiden, ongeacht alle andere bewijsdocumenten die werden voorgelegd."

Tijdens de vorige aanvraag van verzoeker werd zijn paspoort in beslag genomen omdat dit vals bleek te zijn.

Verzoeker vraagt een nieuw paspoort aan de Ambassade(zeker, daarna zeg je opgehaald enz...) en na ontvangst hiervan heeft hij op 17.10.2017 een nieuwe aanvraag ingediend teneinde aan alle formaliteiten en voorwaarden te voldoen. Men motiveert in de beslissing dat na analyse van 26.10.2017 de valsheid van het paspoort zou zijn vastgesteld. Men baseert zich vermoedelijk dan ook nog steeds op het onderzoek dat men gedaan heeft bij zijn 1ste aanvraag op 26.10.2016. Het is immers helemaal niet duidelijk of dit nieuwe paspoort werd onderzocht noch dat de "zogezegde vervalsing" zou vastgesteld zijn. Indien er toch een 2de vaststelling zou geweest zijn, kan de, valsheid niet verweten worden aan verzoeker. Verzoeker was hiervan niet op de hoogte. Hij heeft het paspoort aangevraagd op de Ambassade en heeft deze nadien laten ophalen in Angola. Het nieuwe paspoort werd hem via kermissen bezorgd.

Verwerende partij haalt dat gezien het principe van 'fraus omnia corrumpit' dit niet kan leiden tot een verblijfstitel.

De RvV heeft in 2016 het principe 'fraus omnia corrumpit' verduidelijkt als volgt:

"De RvV verwijst naar de invulling die het Hof van Cassatie (HvC) geeft aan het begrip 'fraus omnia corrumpit' (letterlijk: fraude bederft alles). Volgens het HvC is dit een algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen.

De toepassing ervan veronderstelt volgens het HvC:

- het bestaan van bedrog, kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid en
- de bedoeling te schaden of winst te behalen

Om 'fraus omnia corrumpit' te kunnen aanvoeren tegen iemand moet:

- de betrokkene door een fout de rechten van anderen hebben geschaad
- die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan "

Er kan verzoeker geen bedrieglijk handelen verweten worden. Hij heeft alle nodige stappen ondernomen om een nieuw paspoort te verkrijgen. Indien het 2de paspoort opnieuw vervalst was, was hij hiervan niet zelf op de hoogte. Indien men zich nog steeds baseert op het 1ste onderzoek, heeft men onzorgvuldig gehandeld gezien verzoeker bij zijn nieuwe aanvraag een nieuw paspoort had voorgelegd.

Dat de voorwaarden in hoofdte van verzoeker dan ook niet voldaan zijn. Hij heeft helemaal niet de bedoeling gehad "de rechten van anderen" te schaden noch kan er sprake zijn van kwaadwilligheid en/of bedrieglijk opzet.

Hij heeft, na de vaststelling van valsheid van zijn vorig paspoort, een nieuw paspoort aangevraagd. Hij mag er dan ook vanuit gaan dat het een echt paspoort is. Dit paspoort werd nooit onderzocht. Men baseert zich nog steeds op het onderzoek dat heeft plaatsgevonden op 26.10.2017.

Dat dit een schending vormt van de materiële motiveringsplicht. Er heeft namelijk maar 1 onderzoek plaatsgevonden en dit op 26.10.2016. Dat men zich hier nog steeds op baseert om er vanuit te gaan dat het nieuwe paspoort vals is.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat verwerende partij op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier van verzoeker en enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen!

De aanvraag van verzoeker diende dan ook naar behoren behandeld te worden en alle documenten dienden onderzocht te worden. Men gaat er verkeerdelijk vanuit dat het om een vals paspoort zou gaan gezien het onderzoek van een ander paspoort in 2016.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de zorgvuldigheidsbeginsel!

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming"/1

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na dit te onderzoeken!

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit gekomen is en bovendien geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens in dit dossier en verzoeker niet gehoord heeft. Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;
(...)”

De Raad stelt vast dat de bepaling waarnaar in het vreemdelingenbesluit wordt verwezen ondertussen werd vervangen. Huidig artikel 41, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet stemt *qua* inhoud overeen met de vroegere verwijzing naar artikel 2, 2°, die was opgenomen in artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De huidige wetsbepaling schrijft voor dat *“de familieleden van een burgers (sic) van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn”* met het oog op hun binnenkomst *“een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld”* moeten voorleggen.

2.8. In zijn middel betwist verzoeker geenszins dat zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden slechts kan worden erkend op voorwaarde dat hij zijn identiteit aantoonst middels de door de wet voorgeschreven documenten.

2.9. Op grond van de gegevens van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker blijkbaar zowel in het bezit is van een paspoort met nummer 681113, dat werd afgeleverd op 26 augustus 2008, als van een paspoort met nummer 141548, uitgegeven op 20 juni 2013. Uit een analyseverslag van de federale politie van 26 oktober 2016 blijkt dat het paspoort met nummer 141548 vals bevonden werd omdat de wijze van invullen niet conform is met het gebruikelijke en de controlecijfers niet correct zijn. In recente analyseverslagen van 26 oktober 2017 werd enerzijds bevestigd dat het paspoort met nummer 141548 vals is en werd anderzijds geoordeeld dat het paspoort met nummer 681113 overeenstemt met het specimen van de federale politie en dus als authentiek dient te worden aangemerkt. Verzoeker bediende zich blijkbaar in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 31 maart 2017 van het (authentieke) paspoort met nummer 681113, terwijl hij zich in het kader van zijn derde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 17 oktober 2017 wederom bediende van het eerder reeds vals bevonden paspoort met nummer 141548.

2.10. Verzoeker lijkt in zijn middel te beweren dat hij in het kader van zijn derde aanvraag, *“na de vaststelling van de valsheid van zijn vorig paspoort”*, een nieuw paspoort zou hebben voorgelegd en dat de beslissing ten onrechte toepassing maakt van het beginsel *“fraus omnia corrumpit”* omdat hij alle nodige stappen heeft gezet om een nieuw paspoort te verkrijgen. Indien dit nieuwe paspoort, dat volgens verzoeker nooit werd onderzocht, ook vals zou zijn, was hij hiervan niet op de hoogte. De gemachtigde van de staatssecretaris beging naar het oordeel van verzoeker een onzorgvuldigheid en de beslissing werd niet deugdelijk gemotiveerd omdat men er verkeerdelijk van uitging dat het om een vals paspoort ging op basis van een onderzoek van een ander paspoort in 2016.

2.11. Na een grondige analyse van de beschikbare gegevens blijkt dat verzoeker op 17 oktober 2017 een derde aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Italiaanse echtgenote. Uit de gegevens van het aanvraagdossier, die door de verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen (Nota met Opmerkingen, bijlage 1) werd

gevoegd, blijkt dat verzoeker bij wege van identiteitsbewijs het reeds vals bevonden Angolees paspoort voorlegde met nummer 141548. De bewering van verzoeker, dat hij zich van een nieuw paspoort zou hebben bediend, mist feitelijke grondslag. De Raad stipt aan dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de stukken die hij bij zijn aanvraag voegt en zich als middel tegen een weigeringsbeslissing niet kan beroepen op zijn eigen onzorgvuldigheid (cf. RvS 29 juni 2006, nr. 160.772).

2.12. Aangezien verzoeker zich bij zijn aanvraag van 17 oktober 2017 van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) bediende van het paspoort met nummer 141548, waarvan reeds eerder werd vastgesteld dat het een vals document betrof, kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig toepassing maken van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" en het recht op verblijf van meer dan drie maanden weigeren. Uit het middel blijkt bovendien dat verzoeker op de hoogte was van het feit dat het voorgelegde document een vervalsing betrof, waardoor hij onmogelijk kan voorhouden dat hij hieromtrent onwetend was.

2.13. Verzoeker lijkt in zijn tweede middelonderdeel kritiek te leveren op de zorgvuldigheid van het socio-economisch onderzoek, zoals bedoeld in artikel 42ter, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat het socio-economisch onderzoek kadert in een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, terwijl het *in casu* gaat om een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Het tweede middelonderdeel mist bijgevolg juridische grondslag.

2.14. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing van verzoeker blijkt dat verwerende partij weet heeft van het feit dat de partner van verzoeker in België verblijft.

Desondanks heeft verwerende partij hier geen rekening mee gehouden in de bestreden beslissing, minstens blijkt dit hier niet uit.

Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Zijn integratie, zijn langdurig verblijf en het feit dat verzoeker nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door.

Verzoeker woont samen met zijn partner en kinderen. Verwerende partij heeft hier ook weet van.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Dat hij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt en samen een effectieve gezinscel vormt.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor asiel en migratie niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010: "Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een 'rechtmatige' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is."

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt mbt het gezinsleven van verzoeker!

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Dit gezin mag niet uit elkaar gehaald worden!

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele wijze dat verwerende partij hier enige rekening mee heeft gehouden of een afweging heeft gemaakt in het dossier van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoeker erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoeker in zijn geheel onderzocht moeten worden."

2.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.17. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker, die blijkbaar gehuwd is met een Italiaanse vrouw die legaal in België verblijft, wordt nergens in twijfel getrokken. In zijn tweede middel lijkt verzoeker echter van oordeel dat er sprake zou zijn van een inmenging in zijn recht op gezinsleven omwille van *“een eventuele terugkeer of een terugbrenging”*, waarbij hij stelt dat het *“(d)it gezin (...) niet uit elkaar gehaald (mag) worden!”*

2.18. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De door verzoeker voorgehouden inmenging in het gezinsleven vloeit dus niet voort uit de bestreden beslissing. Het betoog van verzoeker, dat zou moeten worden nagegaan of er hinderpalen bestaan om het recht op gezinsleven elders uit te bouwen of verder te zetten, mist dan ook elke grondslag. Verzoeker kan derhalve geenszins worden bijgetreden in zijn betoog dat een toetsing zou moeten plaatsvinden aan de criteria uit artikel 8, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij is niet aan de orde zodat op wettige wijze kan worden vastgesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.919).

2.19. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN